

VERHALEN

ANNELIES SCHELDEMAN

6 oktober 2017. Die dag werd er een Kleenex-doosje mijn kant op geduwd en ze vertelden me dat ik een agresieve borstkanker had, met uitzaaiingen in mijn oksel. Een week later werd mijn linkerborst geamputeerd. Ik heb 16 keer chemo doorstaan en 25 keer bestralingen. Omdat ik veel wilskracht had om te leven, heb ik het overleefd. In die periode heb ik vrienden verloren omdat ze niet wisten hoe ze met mij en de kanker moesten omgaan. Ik kreeg blikken vol medelijden. De pijn en het overgeven was verschrikkelijk. Humor en de gedachte aan mijn kinderen hielpen me mijn pijn te vergeten. Twee jaar later voel ik nog steeds de gevolgen. Vermoeidheid, een 'chemobrain' hebben en de constante angst voor terugval. Slechts een paar mensen beseffen dat de gevolgen soms zwaarder wegen dan de kanker zelf en dat de mentale littekens vaak zwaarder zijn dan de fysieke. Stap voor stap probeer ik weer controle te krijgen over mijn eigen leven en te luisteren naar mijn lichaam.

LORA DEYN

'Waarom ben je zo raar?' Een vraag die ik vaak te horen kreeg als kind, waarop ik het antwoord nooit kon geven. Dat ik anders was dan de rest, stond als een paal boven water. Ik gebruikte dan wel intellectuele woordenschat in mijn gesprekken, toch voelde ik mij meer thuis in een groep kinderen die jonger waren dan mezelf. Ik brak geen enkele regel, maar kwam op de een of andere manier toch altijd in de problemen terecht. Ik kon lukraak obsessief bevangen raken door heel specifieke objecten of onderwerpen. Als tiener groeide alsmaar de druk om erbij te horen en elk jaar voelde ik mij steeds vreemder en 'fouter'. Geïsoleerd. Ik vroeg me vaker en vaker af, waarom ben ik zo raar? Wat is er mis met mij? Pas in mijn volwassen jaren bereikte ik het punt waarop ik vrede nam met mezelf. Op 26-jarige leeftijd, vrij laat dus, werd de diagnose 'autisme' bij me gesteld. Ik besepte plots dat er al die tijd niets 'mis' met me was. Ik had geprobeerd om iemand te zijn die ik wezenlijk niet kón

p. 1 zijn. Mijn hersenen werken gewoonweg anders. Ben ik raar? O ja. Is daar iets mis mee? Integendeel. Ik leer nu eindelijk om mezelf graag te zien. Ik weet dat ik hulp nodig heb bij dingen die voor anderen gemakkelijk zijn, en ik weet dat ik soms naïef ben. Ik weet dat zintuiglijke overbelasting en angstgevoelens nooit ver weg zijn. Maar ik weet ook dat ik als geen ander interessante informatie kan absorberen, dat ik schoonheid kan vinden in de kleinste dingen die aan anderen voorbijgaan. Ik weet dat mijn blik op de wereld uniek is, en dat ik daarenboven uniek ben. Ik ben raar en ik leer ervan te houden.

ELLEN DECLERQ, TALINKA CORTEN, SUZY MALACZYNSKA

p. 3, 20, 39, 54, 58,
69, 100

Wij hebben een polyamorische relatie. Wij daten naast elkaar nog met andere mensen en verdiepen ons ook samen in de bdsm wereld. We hebben altijd veel liefde gehad om te geven en polyamorie geeft de mogelijkheid om net dat te doen op een ethische manier. Polyamorie draait niet puur om seks, zoals veel mensen denken. Communicatie is alles wanneer je in een polyamoreuze relatie stapt. Je moet hard werken om zo'n relatie te doen slagen. Jaloezie kan de kop op steken, dus is het belangrijk om daarover te praten. Het is ook belangrijk om voldoende tijd met alle partners te kunnen doorbrengen dus het is zeker niet zo dat we bewust op zoek gaan naar nieuwe partners. We zien wel wat er op ons pad komt. Het is niet gemakkelijk, want we worden vaak 'scheef' bekeken door de 'gewone wereld' omdat we niet alleen polyamoreus zijn, maar ook panseksueel en transgender. We hebben kinderen uit andere relaties, en via het boek 'De papa's van Arends hartje' kunnen we duidelijk uitleggen aan de kinderen hoe wij in het leven staan. Ze accepteerden het, zonder meer. Iedere polyamorist beleeft hun ethische non-monogamie op een persoonlijke manier. Zowel voor polyamorie als bdsm en zoveel andere dingen geldt dat er niet één juiste manier is. Er zijn evenveel vormen van bdsm of polyamorie als mensen die deze levensstijl kiezen. In plaats van op café te gaan, leren we hoe we elkaar

kunnen vastbinden aan een bed en met welke soort knopen dat kan. BdsM is een verzamelnaam voor bondage, discipline, dominantie en submissie, sadisme en masochisme. Iedereen fantaseert wel eens over ruige seks en fluffy handboeien, maar toch blijft de wereld waar wij ons in bevinden nog vaak in de taboesfeer hangen. De kink-gemeenschap is slechts het publieke gezicht van een verzameling van oriëntaties en levensstijlen die dieper reikt dan wat de media in beeld brengt en wat de meeste onderzoekers ooit hebben onderzocht.

INDY TURPIJN

p. 4, 21, 29, 40,
132, 138

Al van jonge leeftijd was ik heel empathisch en onderdanig ingesteld, waardoor ik vaak mijn eigen noden opzij schoof. Voor mij is zelfliefde het inzien van mijn eigen waarde, zowel positief als negatief. Wanneer mensen spreken over zelfliefde, dan bedoelen ze meestal dat je van jezelf houdt. Dat je accepteert wie en wat je bent, dat je niet perfect bent en fouten mag maken. Ze zeggen dat je pas van iemand anders kunt houden als je jezelf kunt liefhebben. Maar waarom wordt er dan nog raar opgekeken wanneer je jezelf eens een complimentje geeft? Zelfliefde is een grappig concept, niet waar? Er wordt ons altijd geleerd dat je niet te trots, arrogant of opschepperig mag zijn. Misschien is dit de reden waarom eigenliefde zo'n lastig concept kan zijn om te begrijpen en vervolgens ook in praktijk te brengen.

INES SASSI

p. 5

Twee jaar geleden overleefde ik een gewelddadige zelfmoordpoging. Ik was dronken en gebruikte zware drugs om niet te denken aan de problemen die ik op dat moment had. Ik liep van mijn dak, dat drie verdiepingen hoog was, en werd wakker in het ziekenhuis met ernstige verwondingen. Er gingen op dat moment veel emoties door me heen. Ik voelde me schuldig dat ik een poging had ondernomen, blij dat ik nog leefde, maar tegelijkertijd ook teleurgesteld dat het niet gelukt was. Ik werd gediagnosticeerd met een ruggenmergletsel, meerdere breuken in mijn bekken, linkerknie en voeten.

Ik heb vijf maanden in bed gelegen. Om de vijf dagen werd ik onder algehele narcose gebracht om mijn wonden schoon te maken en mijn infecties te verzorgen. Ik moest weer leren lopen. Ik kreeg fysiotherapie, maar ging ook in behandeling bij een gezinsadviseur en een therapeut. Ik stopte letterlijk mijn bloed, zweet en tranen in het ‘overleven’. Mijn favoriete quote is: *‘Just because I carry it well, doesn’t mean it’s not heavy.’* Tot op de dag van vandaag lijd ik veel pijn, maar klagen doe ik niet. We hebben allemaal onze eigen struggles en het is onze eigen verantwoordelijkheid om onszelf te genezen. Als we toch op deze aarde moeten blijven, kunnen we net zo goed gedijen in het leven. Vandaag heb ik geleerd van mezelf te houden zoals ik ben en vrede te sluiten met mijn gebroken geest en lichaam. Mijn beperking is voor de meesten onzichtbaar en hoewel het me niet kan schelen hoe mensen me zien, doen sommige woorden die ik hoor toch pijn. Het is nog steeds een taboe om gehandicapt te zijn in deze samenleving en we zouden meer bewustzijn moeten creëren, zodat mensen zoals ik zich meer geaccepteerd voelen.

BO GEBRUERS (DIE/HUN, HIJ/HEM)

Ik ben een professioneel non-binair model en werkte voor grote modehuizen als Dior, Louis Vuitton en Prada. Op 17-jarige leeftijd werd ik aangesproken op straat door iemand van een modellenagentschap. Vanaf dan ging het snel. Na meerdere jaren modellenwerk ging ik in gesprek met mijn agent over de toekomst van mijn carrière. Tot die tijd stond ik vaak model als vrouw, en soms ook als man. Ik wilde vertegenwoordigd worden als non-binair, maar merkte dat de markt daar nog heel klein voor was. Non-binair wilt zeggen dat je je niet thuis voelt in de hokjes ‘man’ of ‘vrouw’. Tot op de dag van vandaag is de modewereld nog zeer binair. Als model moest ik daarom vaak naar castings en jobs gaan als een van de twee. Genderneutrale mode is misschien de toekomst, maar er is nog een lange weg te gaan. Er moet ruimte zijn voor diversiteit, inclusiviteit en respect voor genderneutrale mensen. Genderneutraliteit mag niet afgedaan worden als een trend of een concept. Er is geen twijfel aan het feit dat ‘trans trending is’, zoals sommige transkunstenaars zouden zeggen. Non-binaire mode zou echter meer moeten draaien rond de ondersteuning van de gemeenschap met eerlijk betaald werk, zodat modellen aangenomen kunnen worden om kleding te dragen die de gemeenschap vertegenwoordigt. Dat is vooral het

geval wanneer we spreken over de grotere merken die op de non-binaire kar springen. Hopelijk leidt dit tot verschillende manieren om de queergemeenschap te respecteren, te steunen en naar nieuwe hoogten te tillen.

CHRISTIE HOSTE

Ik ben geboren met een uiterst zeldzame afwijking: hemihypoplasie. Een volledige helft van mijn lichaam is hierdoor onderontwikkeld. En dan gaat het ook over alles: skelet, haargroei, nagelgroei, ingewanden (mijn ene long is beduidend kleiner), neusgaten, tanden, handen, voeten (maat 36 en maat 31) en hersenen. Zelfs mijn baarmoeder bestaat uit twee helften van verschillende grootte. Gelukkig betekent deze ‘ondergroei’ niet dat een bepaald deel minder functioneert. Waar ik wel last van heb, is pijn. Chronische pijn. Ondanks twee ingrijpende beenverlengingen voor ik volgroeid was, blijft één been korter en zwakker, waardoor er verschillende andere operaties volgden. De asymmetrie van mijn benen, heupen, rug en schouders, zorgt voor continue spierspanningen. Bij chronische pijn gaat het vooral over ‘goede’ en ‘slechte’ dagen. Zolang die goede dagen overheersen, is een kwalitatief leven mogelijk. Eenzaamheid in chronisch lijden is bovendien zeker even zwaar om te dragen. Mensen zijn nu eenmaal op zoek naar steun, begrip, geborgenheid, empathie... Het is eigen aan de mens dat die zich graag begrepen, gehoord en gesteund voelt.

Laura van der Vorst, 1979, 48 jaar oud

LAURA VAN DER VORST

Ik vecht voor lichaamsacceptatie en zelfliefde. Geestelijke gezondheid en gewaarwording zijn ook erg belangrijk voor mij. Ik heb borderline, fibromyalgie, chronische migraine en een posttraumatische stressstoornis. Ik werd seksueel misbruikt, meerdere keren. De zorg in België heeft me al ettelijke keren in de steek gelaten. Ik steek mijn hand letterlijk uit naar hen voor hulp en in plaats van die hand te grijpen, duwen ze me juist dieper in de put. Zowel op mentaal als fysiek vlak moet ik me keer op keer verantwoorden. Ik val buiten het systeem en het is lastig om een enigszins kwalitatief leven te leiden. Dokters willen me vol medicatie proppen zonder oplossingen te bieden en psychiaters denken dat ik het wel zonder hen aankan. Ik ben al jaren in therapie, maar de beste therapie voor mij zijn mijn katten, mijn muziek, mijn openheid en mijn fotoshoots. Ik hou van kleur en dat laat ik zien in mijn kleding, tatoeages en

levensstijl. Als ik kleur draag, voel ik me beter. Ik heb dagen waarop alles instort, maar ik probeer het beste uit de goede dagen te halen.

Obaïd Ahmadi, 2011, 51 jaar oud

OBAÏD AHMADI

Mijn vader was generaal in het Afghaanse leger. Zijn positie werd onhoudbaar naarmate de invloed van de Taliban alsmaar toenam. De situatie in Afghanistan was verschrikkelijk.Toen ik 18 jaar oud was, besliste ik daarom om naar Europa te vluchten. In het midden van de nacht dobberde ik samen met een aantal anderen op een plastic bootje naar het Griekse eiland Samos. Zes uur lang bevonden we ons op de woeste zee. We waren in paniek en in de veronderstelling dat dit het einde van ons leven zou zijn. Eenmaal aangekomen, werden we tegengehouden door de Griekse politie en vastgehouden in een gesloten centrum, minstens 40 dagen lang. Nadien probeerden we in een busje, onder een lading watermeloenen, te ontsnappen richting Italië. Het was een complete wanhoopsdaad, wetende dat eerder al 30 mensen waren omgekomen door een gebrek aan zuurstof. Na een lange, traumatische reis kwamen we eindelijk aan in België. Ik kreeg hier subsidiaire bescherming, omdat Afghanistan wordt beschouwd als een land in oorlog.

Joanna Aleksandra Rak, 2014, 36 jaar oud

JOANNA ALEKSANDRA RAK

Ik heb mijn lichaam nooit nodig gehad om me sexy of sensueel te voelen. Ik had het eerder nodig om sterk te zijn, zodat het in staat zou zijn om de gebeurtenissen te voorkomen die lichamelijke sensualiteit mij bracht. Al op zeer jonge leeftijd werd ik geseksualiseerd en werd mij geleerd dat mijn lichaam toebehoort aan de mannen die ernaar verlangen. Dit werd me bijgebracht door een persoon die verondersteld werd een vaderfiguur te zijn. De sensualiteit van mijn lichaam bracht me seksueel misbruik, verkrachting en handen die mij aanraakten terwijl ik geen zin had om aangeraakt te worden. Uiteindelijk moest ik het wel toelaten, terwijl de tranen over mijn wangen liepen. Lange tijd geloofde ik echt dat alles wat me was overkomen, gerechtvaardigd was door het feit dat mijn lichaam sensueel was in de ogen van mannen.Tot ik besefte dat hun daden niet gerechtvaardigd konden worden. Ik heb mezelf vaak pijn gedaan door de innerlijke conflicten tussen wat ik dacht te weten en wat ik mezelf probeerde af te leren. Depressie vergezelt me en ik draag mijn littekens met me mee. Leven met een manisch

depressieve stoornis is afmattend. Ik vecht met mijn eigen hoofd en gedachten, terwijl ik probeer om met het leven om te gaan. Elke stap die ik voorwaarts zet, trekt me vijf stappen terug. Een constant gewicht dat me naar beneden trekt. Ik heb geleerd voor mezelf en mijn rechten op te komen en ik eis mijn lichaam terug. Me over deze dingen uitspreken is niet alleen een daad van rebellie, het is ook een broodnodige wake-upcall om het gesprek over seksueel misbruik en mentale gezondheid aan te wakkeren. Werken met muziek helpt me om los te laten en MMA helpt me om perspectief in mijn hoofd te brengen. Er is iets rustigs en meditatiefs aan vechtsport. Via mijn kunstcollectief Femmeniste vecht ik voor bewustwording, wat me helpt om zelf uitdrukking te geven aan dingen die mij zijn overkomen, en waarschijnlijk velen van ons.

Tine Josephy, 2018, 39 jaar oud

TINE JOSEPHY

Je ziet het misschien niet op het eerste gezicht, maar ik worstel veel met mijn gezondheid. Ik ben al 9 jaar chronisch vermoeid en het wordt eigenlijk alleen maar erger met de dag. Enkele van mijn dagelijkse symptomen zijn misselijkheid, hoofdpijn, hersenmist, duizeligheid en spierpijn. Omwille van mijn vermoeidheid, heb ik veel vrienden verloren. Het is niet vanzelfsprekend om een chronische ziekte te begrijpen als je die zelf niet ervaart. Toen ik 16 jaar was, werd bij mij een angststoornis en depressie vastgesteld. Ik voelde me waardeloos en zag het nut van leven niet meer in. Ik heb uiteindelijk mijn depressie overwonnen en nu leer ik mezelf en mijn vermoeidheid te accepteren. Ik heb geleerd lief te zijn voor mezelf. Een van de dingen die me doet opleven en me doet vergeten hoe slecht ik me voel, is paaldansen. Door te paaldansen kan ik mezelf uitdrukken en steeds weer kleine uitdagingen overwinnen. Als ik ondersteboven aan een paal kan hangen, kan ik ook moe de dag doorkomen.

Romy Schlimbach, 2018, 23 jaar oud

ROMY SCHLIMBACH

Inclusieve maatvoering betekent dat alle lichamen in de mode moeten opgenomen worden. In plaats daarvan is het alsof ontwerpers een nummer kiezen waarvan ze denken dat het groot genoeg is om grote maten op te nemen en daar houdt het op. Hoe beter ik de mode-industrie leer kennen, hoe meer het me duidelijk werd. Grote modemerken, televisiezenders en tijdschriften promoten diversiteit alleen als het grote aantallen

verkoopt en het commercieel perspectief gunstig is voor hen. Ik hoorde al vaak dat ik een te grote maat heb om plussize te zijn. In onze maatschappij wordt plussize gezien als een maatje 38 tot 44. Maar dat noem ik geen plussize, hoor. Hoe zit het dan met al de mensen boven maatje 44? Daarnaast krijgen wij ook vaak te maken met *fat shaming*. Dat betekent zoveel als ‘dik zijn’ in een negatieve context plaatsen. Het blijft altijd enorm confronterend om te zien hoeveel ‘fatshaming’ er gebeurt, zowel on- als offline. Dat gaat van mensen die me aanstaren zodra ik de fitness binnenwandел tot volgers die me via Instagram diëten doorsturen. Als ik zie hoe angstig mensen zijn om bij te komen, kan ik wel janken. Dat idee geven we ook door aan onze kinderen. ‘Word niet dik, want als dat gebeurt, heb je gefaald in het leven.’ Op zulke momenten besef ik eens te meer waarom het zo belangrijk is wat ik doe als body positive activiste en plussize model... en dat het nog steeds nodig is.

Saar Niragire De Groof, 2017, 29 jaar oud

SAAR NIRAGIRE DE GROOF

Mijn naam is Saar Niragire De Groof. De meesten kennen me als Saar, maar de naam Niragire is evenwel zo belangrijk. Dat is mijn geboortenaam. Mijn roots liggen in Rwanda. Ik ben daar geboren en werd op 4-jarige leeftijd samen met mijn jongere zus geadopteerd door warmhartige Vlamingen die ik al lang en oprecht mijn ouders noem. Ik zie hen zo graag. Mijn biologische ouders, broers en zussen ben ik verloren tijdens de genocide. Toen ik opgroeide, zat ik regelmatig met vragen over mijn geboorteland en mijn biologische ouders. Tot op de dag van vandaag zijn er nog steeds vragen die onbeantwoord zullen blijven. Maar gelukkig heb ik nog een prachtige foto van mijn biologische moeder, waar er een beetje informatie over haar op vermeld staat en alle namen van haar kinderen. Op veel belangrijke momenten in mijn leven moet ik aan hen denken. Ik ben opgegroeid in een heel divers gezin. Hier in België werd ik het grootste deel van mijn leven opgevoed door twee vrouwen. Mijn mama’s zijn getrouwd toen ik nog een tiener was, en in onze moderne familie zijn we in totaal met negen kinderen, met vier verschillende etniciteiten en één transgender broer. We hebben altijd de vrijheid gekregen om onze dromen te volgen en werden daar enorm in gesteund. De steun en het vertrouwen van mijn ouders zorgt ervoor dat ik mijn dromen najaag. Ik ben dan ook enorm trots dat ik nu sta waar ik sta als opkomende P.O.C. Vlaams-Rwandese actrice. De weg naar succes is lang. Vaak

werd ik als actrice getypecast. Gelukkig springen directors en productiehuizen hier tegenwoordig bewuster mee om. En is er verandering op komst.

David Delespesse, 2015, 31 jaar oud

DAVID DELESPESE

2001. Ik ben een soldaat. Ik loop naar huis van de basis. Ik strompel over treinrails. Ik val. Knock-out. De trein probeert te stoppen. Te laat. Ik word wakker zonder mijn onderste ledematen. Ik geloof het niet want ik kan nog steeds mijn voeten voelen. Heel snel maak ik de klik in mijn hoofd. Familie en vrienden steunen me. Humor maakt mijn leven beter. 2013 is een nieuwe start. Ik doe aan sport. Ik ren. Ik spring. Ik droom van een sportcarrière. 2020. Ik ben een paralympisch atleet! Mijn boodschap: geef nooit op!

BO Standaert, 2013, 42 jaar oud

BO STANDAERT

Ik bevond me in een bijzondere levensfase waarin ik alles herevalueerde. Van elementaire, praktische dingen (zoals wat voor soort wasmiddel ik verkiees), tot meer abstracte vragen over de waarde van traditie. Of ik wel ergens in wilde passen en wat liefde en relaties voor mij betekenden. Ik had niet echt de mentale ruimte voor een relatie, maar ik wilde wel nieuwe mensen ontmoeten. Op datingsites hadden de profielen die ik aantrekkelijk vond allemaal iets gemeenschappelijk: ze brachten steeds het woord ‘polyamorie’ op. Ik heb uren besteed aan research over opstaan voor meer dan één romantische connectie tegelijk.Toen ik de mentale ruimte had om weer romantisch te zijn, liep ik een geweldig iemand tegen het lijf. We zaten op dezelfde golfengte, en ook zij wilde polyamorie proberen. Dus we bleven met andere mensen daten terwijl we een relatie hadden. Natuurlijk hebben we veel fouten gemaakt en werden we allebei af en toe jaloers. Maar ik vond het fijn om me echt autonoom te voelen, om verschillende liefdes tezelfdertijd te ervaren en uit te pluizen wat wel en niet werkte. Jaloezie was een uitstekende wegwijzer in vertrouwen en zelfzorg. We zijn na ongeveer een half jaar uit elkaar gegaan. Dat was ongeveer zeven jaar geleden, en ik kan me niet voorstellen dat ik nu terug zou gaan naar monogamie.

Céline Marce, 2015, 36 jaar oud

CELINE MARCE

Ik identificeer me als een heks. Lunar en Wiccan. Ik hou van het zorgzame en liefdevolle aspect van wicca. We leven volgens één regel, en die luidt: ‘Doe niemand kwaad, doe wat je wilt.’ Wicca is een religie en hekserij is een levensstijl.

Als heks zal ik er alles aan doen om mezelf en mijn gezin te beschermen. We volgen regels die passen bij het doel van onze ziel en ons helpen ons levenspad te volgen. Het leert me mijn kracht en vrouwelijkheid te bezitten. Ik aanbid geen satan of een god, maar ik geloof in het universum en de maan. De maanstanden leren me om op een positieve manier met levenslessen om te gaan. We leven niet volgens een vooraf gemaakt boek, we maken ons eigen boek met schaduwen. Heksen en wiccans doen aan toverspreuken, waarzeggerij en sommigen van ons dansen naakt onder de volle maan. De gemeenschap van Pagans, een term voor elke spirituele persoon, leert me om iedereen met een goede ziel te accepteren en lief te hebben. Je wordt niet zomaar een heks, je voelt het in je hele lichaam en ziel dat je gemaakt bent voor meer dan een normaal leven. En vergeet niet dat niet elke heks hetzelfde is, maar we strooien allemaal wat magie in de levens van mensen.

ALEX & ARNE SMETS

We werden op 4-jarige leeftijd geadopteerd uit Kazachstan door een liefdevol Belgisch gezin. We worden vaak aangesproken als ‘Chinees’, wat helemaal niet correct is. Op school worden we gepest vanwege ons uiterlijk. Soms is het zo erg dat de pestkoppen aan een van ons vragen: ‘Hé kerel, waar is je broer, dan kan ik die stomme Chinees in elkaar slaan.’ We voelen ons er erg slecht over en dat uit zich in ons gedrag thuis. We hebben begeleiding nodig, omdat we de neiging hebben om ons af te reageren op de mensen die het dichtst bij ons staan, al waren zij niet degenen die ons kwetsten. Ik hoop dat wanneer we op 18-jarige leeftijd klaar zijn met school, het pestgedrag zal ophouden. Het verandert en beïnvloedt ons, terwijl het enige dat we vragen aanvaarding is.

KATO OOMS

Ik liep naar mijn fiets na een examen op school. Toen ik mijn koptelefoon uit mijn tas pakte, zag een lerares me en zei dat ik er met nagellak ‘als een flikker’ uitzag. Ik was in shock toen ik een leerkracht zoiets hoorde zeggen. Andere docenten stonden in de buurt, maar zeiden of deden niets. Een maand later scrolde ik op school door mijn Instagram feed, dat vol staat met drag queens-accounts. Diezelfde leerkracht greep mijn hand op en sloeg hem op de tafel. Ze zei: ‘Je hebt echte wijvenhanden’. Ik sprak andere

leerkrachten hierover aan, maar zij zeiden dingen als: ‘Ze is gewoon zo’. Ik kan niet geloven dat mensen met een voorbeeldrol zich zo negatief gedragen. Het is al moeilijk genoeg zoals het is, want ik word elke dag door bijna iedereen beoordeeld, alleen maar omdat ik mezelf niet zie passen in het vak ‘mannelijk’ of ‘vrouwelijk’. Ik ben gewoon mezelf en identificeer me op dit moment als demi-girl. Ik heb sinds kort ook mijn naam veranderd en ik voel me zoveel beter in mijn vel. Het klopt voor mij.

SAM HAWKES

Ik ben Sam en ik ben een meisje. Hoewel ik meer en meer van mezelf begin te houden, is het niet altijd gemakkelijk. ‘In het foute lichaam zitten’ is zo ontzettend moeilijk. Ik voel me niet veilig en comfortabel in het lichaam waarin ik zit. Mijn gevoel gaat één kant op, maar mijn hormonen gaan de andere kant op. Ik heb het daar op momenten heel erg moeilijk mee. Ik begin te leren dat ik die gevoelens niet moet wegstoppen, maar er moet mee leren omgaan. Over mijn gevoelens praten is nooit vanzelfsprekend geweest. Ik stopte liever mijn gevoelens weg, dan ze te bespreken. Ik bloei stilaan open, maar laat mijn omgeving ook weten wanneer het wat slechter gaat zodat ik ervoor kan zorgen dat het niet allemaal te veel wordt en er niet mee ga kunnen omgaan. Er zijn momenten dat ik me zo futloos voel dat zelfs de simpele en dagelijkse dingen te moeilijk beginnen worden. Vrienden en familie hebben me al enorm veel geholpen en zij geven me energie. Dit proces kost me veel moeite, dus kleine dingen geven me een gevoel van comfort. Ik weet dat ik sterk genoeg ben om dit te kunnen. Hoewel ik soms een onzeker gevoel heb, blijf ik mezelf eraan herinneren dat ik dit kan.

FINE WESSELINK

Sinds altijd weet ik dat ik een jongen ben. Ik weet niet meer goed wat er door mij heen ging toen mijn mama en papa me vertelden dat ik als meisje geboren ben. Ik voel mij gewoon Fine. Mama en papa laten mij zijn wie ik ben. Ik vind het wel heel fijn dat mijn haar kort is, en het maakt mij niks uit wat andere mensen vinden. Ik weet nog dat ik al op zeer jonge leeftijd boos werd wanneer ik meisjeskleren moest aantrekken. Toen ik vier jaar oud was, zat ik aan tafel en zei mijn papa dat hij de enige man in huis was, met vier vrouwen. Ik reageerde verbaasd en vroeg waarom ik niet meegeteld werd bij de

mannen. Ik heb altijd geweten dat ik een jongen was. Mijn lichaam is een meisje, maar mijn hart is een jongen.

JITSKE VAN DE VEIRE

Ik vind het ontzettend belangrijk om eerlijk te zijn op platformen als Instagram en Facebook, net omdat eerlijkheid daar soms een beetje verloren gaat. In deze samenleving volledig jezelf kunnen zijn, ligt niet altijd voor de hand. Ik heb het nooit gemakkelijk gevonden omdat ik dacht dat ik niet correspondeerde met de opgelegde norm. Ik ben openlijk lesbisch, open over mijn lichaam en alles wat het omvat. Ik laat mijn vetrollen zien, mijn cellulitis, mijn hangende tieten, mijn menstruatie en mijn hoofd dat niet altijd meewerkt. Ik vertel mijn verhaal, neem een kwetsbare positie in en ben me ervan bewust dat mensen dit misschien gek kunnen vinden. Maar taboes moeten worden doorbroken. Of het nu gaat om liefde, schoonheidsidealen of menstruatie.

SARAH FTAICH

Ik ben altijd al een dik meisje geweest. Ik was me er volledig van bewust en om eerlijk te zijn, vond ik het niet erg om anders te zijn en er anders uit te zien. Vrienden, familie en jongens hebben dat echter voor mij veranderd. Om de juiste validatie en aandacht te krijgen, begon ik te diëten of mezelf uit te hongeren om wat af te vallen. Dit stopte uiteindelijk in mijn tienerjaren. Ik was het zat om niet voor mezelf te zorgen. Ik besloot om als een gelukkige, dikke vrouw door het leven te gaan, ook al wist ik dat ik door velen niet sociaal geaccepteerd zou worden. Vier jaar later werd bij mij de diagnose hidradenitis suppurativa vastgesteld, een chronische huidaandoening die ontstekingen van de apocriene zweetklieren veroorzaakt, waardoor abscessen ontstaan. Deze komen meestal terug in specifieke delen van het lichaam, kunnen erg pijnlijk zijn en laten vaak diep littekenweefsel achter wanneer ze genezen. Mijn lichaam zit vol littekens, maar ook dat was niet moeilijk te accepteren.

In die tijd heb ik liefde gevonden en ben ik op 21-jarige leeftijd getrouwd. Mijn huwelijk was helaas van korte duur. Ik besloot na een jaar om te scheiden en was volledig gebroken. Ik hield niet langer van mezelf of mijn lichaam. Ik kwam in een ernstige depressie terecht, hongerde mezelf uit en verdoofde de pijn met medicijnen. Ik viel 50 kg af. Natuurlijk werd dit gevolgd door complimenten op mijn uiterlijk. Mensen zeiden dat ik er goed uitzag, niet wetende hoe gekwetst ik me voelde. Na verloop van tijd vond ik de kracht om uit mijn dal

te klimmen. Het maakt mij niet langer uit hoe ik eruit zie. Ik ben authentiek en puur, en dat is precies mijn schoonheid. God heeft me op de wereld gezet om grootse dingen te doen en anderen te inspireren. Dat is precies wat ik ga doen.

ELINE DEMARET

Emetofobie. Angst voor overgeven. Tot mijn 18e heb ik, voor zover ik me kan herinneren, nooit overgegeven en toen kwam mijn ergste nachtmerrie uit. Ik realiseerde me niet wat er met me gebeurde en het was de ergste ervaring ooit. Ik had nooit gedacht dat mijn leven hierna compleet anders zou zijn. Ik had angsten die zich in verschillende vormen manifesteerden. Angst om alcohol te drinken of om te eten, angst om uit te gaan, angst om met mensen om te gaan, angst om naar buiten te gaan en extreme angst voor besmetting omdat ik er alles aan deed om niet ziek te worden. Ik kon niet meer functioneren vanwege mijn fobie. Het werd zo erg dat ik strandde op een gewicht van 30 kg zonder af te willen vallen. Ik zat in een zeer diepe depressie waardoor het leven niet veel meer voor me leek te hebben. Na lang zoeken naar de juiste medicatie kon ik weer min of meer functioneren. Ik heb geleerd om met mijn angsten te leven, maar heb ze nog niet leren accepteren. Het is alsof er een constante demon in mijn hoofd circuleert. Er blijven veel mentale en fysieke littekens achter. Ik moest leren om minder rekening te houden met andere mensen, en meer met wat mijn lichaam toelaat. Veel dingen werken (nog) niet. Door omringd te zijn door mensen die van me houden en me laten zien dat het goed is om hulp te accepteren, ben ik nu klaar voor een proces dat me tot acceptatie brengt. Ik ben nu 22 jaar en tot op de dag van vandaag blijft het een uitdaging, maar ik blijf positief. Het heeft me zeker sterker gemaakt, althans mijn persoonlijkheid en karakter. De meesten kennen me niet zo, dus dit is mijn coming-out. Het leven is zo mooi en zoveel waard. Ieder individu doet ertoe.

DIMA NEYENS

Ik werd geadopteerd uit Rusland toen ik anderhalf jaar oud was. Mijn adoptie uit Moskou bracht veel vragen met zich mee, en angsten en onzekerheden. Het maakte de zoektocht naar mijn ware zelf moeilijker en gelaagder. Als peuter noemde mijn buurman me een indigokind. Het is een pseudowetenschappelijk new age-concept dat in de jaren zeventig door een psycholoog werd uitgedacht. Volgens die theorie beschikken kinderen en volwassenen met de indigo-aura over

ongebruikelijke eigenschappen zoals telepathie, een sterk empathisch vermogen, buitengewone creativiteit en een verhoogd bewustzijn. Er zijn er die beweren dat indigomensen de volgende fase in de menselijke evolutie zijn, anderen zijn tevreden met de overtuiging dat het alleen maar gaat om een toename van creativiteit en empathie. Op een queerfeestje zei een Russische vrouw ooit tegen me: ‘Veel andere kinderen hebben niet zulke kansen gehad als jij. Gebruik het om God te danken en dat geschenk aan de mensheid te geven. Je moet iets groots in je leven doen, iets geweldigs.’ Dat is voor mij wat het betekent om een indigokind te zijn. Ik geloof dat we ons innerlijke kind voor altijd in ons dragen en het met geborgenheid, creativiteit en liefde moeten koesteren. Als kind leven we in de werkelijkheid van onze dromen, maar de leeftijdsgebonden ‘NORMALiteit’ onderdrukt de honger naar die dromen. Ik voelde me geruime tijd een buitenstaander, maar ik begon me te realiseren dat de kunstenaar in mij honger had om te leven en te groeien. Ik deed de *Artist’s way* van Julia Cameron en begon wakker te worden. Ik heb geleerd dat iedereen zijn eigen angsten en tekortkomingen heeft, maar ook zijn eigen stroom. Als je mee op die stroom durft te zeilen, dan zal er magie plaatsvinden.

YING XIN VISSER

Ik ben geadopteerd uit China toen ik 2 jaar oud was. Ik ben nieuwsgierig naar wie mijn biologische ouders zijn en probeer er nu, via een Chinese vriendin van mijn ouders, achter te komen. Ik pin er me niet op vast, want ik weet ook dat er een grote kans is dat ik ze nooit zal vinden. Daarnaast ben ik ook geboren met het syndroom van Poland, wat zich manifesteert in een korte linkeronderarm en een klein handje met twee vingers. Zelf heb ik hier nooit problemen mee gehad, al merk ik wel dat kleine kinderen en volwassenen wel eens durven staren. Het maakt mij eigenlijk niet zoveel uit of mensen met een handicap in de media gerepresenteerd worden, omdat het mij zelf ook helemaal niet uitmaakt wat mensen van mijn handicap vinden. Ik kan er niets aan doen. Ik kan het alleen maar aanvaarden. Maar dat is mijn mening. Ik weet dat er mensen zijn die het juist heel belangrijk vinden dat mensen met een handicap wél zichtbaar zijn in de media.

FARIED MOLAI

Stel je voor dat je trots naar jezelf kijkt, gevuld met zelfliefde in elke weerspiegeling die je tegenkomt. Of het nu een

spiegel is of een ander glanzend reflecterend object. Stel je voor dat je van je huid en je uiterlijk houdt. Stel je nu voor dat er plotseling witte vlekken op je gezicht en over je hele lichaam verschijnen. Zou je geschokt en bang zijn? Op 15-jarige leeftijd kreeg ik de diagnose vitiligo, een huidaandoening die ervoor zorgt dat de pigmentcellen hun melanine verliezen. Dit veranderde mijn zelfbeeld volledig en ik raakte in een depressie. Ik was er kapot van, vervuld van woede en verwarring. Ik haatte mijn huid. Waarom ik? Ik weet hoe het is om jezelf te haten. Ik weet hoe het is om zelfmoordgedachten te hebben. Ik weet hoe het voelt om te merken dat je aangestaard wordt. Ik weet hoe het voelt om het onderwerp te zijn van een grap. Jarenlang heb ik me ellendig gevoeld over deze diagnose en de invloed die het op me had. Totdat ik het zat was om depressief te zijn en mijn vitiligo te verbergen. Op mijn 19e begon ik te werken aan zelfliefde en persoonlijke ontwikkeling. Toen ik 21 jaar was, omarmde ik mijn vitiligo volledig en nu ik hou meer van mezelf dan ooit tevoren. Tegenwoordig ben ik zelfs een model dat anderen wereldwijd inspireert.

JASPER WILLAERT

Elke transpersoon is anders, ieders pad is anders. Hormonen of niet, chirurgie of niet, hetgeen we allemaal gemeen hebben, is dat we niet deelnemen aan de genderrollen van de samenleving. Ik heb er bewust voor gekozen om een ‘volledige overgang’ van vrouw naar man te maken. Boven- en onderoperatie. Ik wist toen nog niet dat ik de tekens voor altijd op mijn beide armen zou dragen. Dat maakte geen deel uit van het plan. Maar complicaties zijn nooit te voorspellen. Een paar dagen na mijn operatie begon een deel van mijn nieuwe penis af te sterven. In plaats van de geplande twee tot drie weken lag ik vijf weken in dat ziekenhuisbed. Maar ik ‘koos het zelf’, dus ik moest ermee leren leven. Zonder mijn transitie en alle operaties die ik onderging, zou het leven voor mij gewoon niet logisch geweest zijn. Na een paar maanden vond er een reconstructie plaats, waarbij huid van mijn andere arm gebruikt werd. In één jaar tijd ging ik van twee normale onderarmen naar armen met littekens. Gek genoeg had ik daar zelf geen probleem mee. Maar de reacties van anderen, die waren soms moeilijk te verkroppen. Als je eigen moeder je vraagt om je armen te bedekken omdat ze die littekens niet kan verdragen, doet dat pijn. Ze zijn een deel van mij. Niet elke transman vindt het leuk dat veel mensen weten wat zulke littekens betekenen. Ze zijn bang om met hun verhaal

IV

V

VERHALEN

naar buiten te komen en om beoordeeld te worden. Maar betekent dat dan dat ik niet trots mag zijn op hoe ik vandaag ben? Dat ik niet trots zou mogen zijn op die littekens die me eraan herinneren dat ik hard heb gevochten om mezelf te zijn? Mijn lichaam en ik, het is altijd een haat-liefdeverhouding geweest. Te dik, te klein, jarenlang een gevecht met mezelf om mijn lichaam te omhelzen. Maar ik geef niet op.

Art van Cauwenbergh op de muur van de Universiteit van Leuven

ARTY CAUWENBERGH

De laatste tijd vind ik het lastig om te navigeren binnen de non-binaire gemeenschap met een vrouwelijk lichaam met rondingen. Het lichaam waarin ik ben geboren en waarin ik mijn hele leven heb geleefd, is rond en ‘wellustig’, zoals sommigen het liefdevol zouden zeggen. Het heeft alle kenmerken van een goede ‘baby maker’, met brede heupen en een volle boezem. Zelfs wanneer ik bepaalde tools gebruik om me mannelijker te voelen — een harnas waarmee ik de rol van ‘man’ in de slaapkamer kan uitvoeren, een bindmiddel om mijn borst plat te drukken — ben ik me ervan bewust hoe mijn lichaam eruit ziet en hoe het door anderen altijd als ‘vrouwelijk’ zal worden ervaren. In de *transcommunity* praten we over ‘door het leven gaan als een bepaald geslacht’, maar wat betekent het dan om überhaupt door het leven te gaan als een non-binair persoon? In gedachten stel ik me mezelf voor met een plat bovenlijf en zachte lichaamslijnen. Maar wanneer mensen een label op me proberen plakken, lukt dat niet. Ik wil gelukkig en comfortabel in dit lichaam door het leven gaan en het er steeds meer doen uitzien als het lichaam dat ik in gedachten voor me zie. Als er één ding is dat ik zeker weet, is het dit: er is geen ‘juiste manier’ om non-binair te zijn. We zijn allemaal waardig, ongeacht onze lichaamsvormen of huidskleur.

Art van Ximena van Keulen op de muur van de Universiteit van Leuven

XIMENA VAN KEULEN

Als kind wil je niet als abnormaal worden gezien of gepest worden omdat je anders bent of er anders uitziet dan je leeftijdsgenoten. Ik heb heel lang nooit geweten dat mijn uiterlijk zo anders was dan iedereen om me heen. Ik wist tot op zekere hoogte dat ik er uniek uitzag, maar ik nam gewoon aan dat dat normaal was. Toen ik 16 jaar werd, ontdekte ik eindelijk wat het was: ik heb het Waardenburg syndroom, een genetische mutatie waardoor ik bredere ogen heb, natuurlijk grijs haar en nog veel meer

kenmerken. Daar bovenop heb ik ook de ziekte van Hirsprung, een aangeboren gebrek aan zenuwen in de darmen dat leidt tot darmstoornissen. Ik moest ineens in het reine komen met echt anders zijn, aangezien 1 op de 42.000 mensen Waardenburg heeft. Het kostte me jaren om dit te accepteren, te begrijpen en mijn zelfliefde te vinden. Mijn vrouwen groeide toen het pesten stopte en ik werd geprezen om mijn uniekheid. Toen ik begon met modellenwerk, realiseerde ik me eindelijk dat ik zelf een van die mensen was van wie ik zou houden vanwege hun unieke eigenschappen. Tegenwoordig draag ik het als een ereteken en als showcase voor iedereen die zich ooit alleen, ongelijk of raar heeft gevoeld. Die uniekheid is precies is wat hen mooi en speciaal maakt. Val op, wees jezelf en laat de wereld je unieke schoonheid zien.

STELLA MELIS

Op 6-jarige leeftijd werd de diagnose van acute leukemie vastgesteld. Ik onderging een stamceltransplantatie en meerdere chemokuren. Ik werd genezen verklaard, maar van mijn tweede leven kon ik niet al te lang genieten. In 2019 werd dan weer een zeer agressieve vorm van botkanker met uitzaaiingen vastgesteld, waar ze via chemobestralingen voorlopig komaf mee hebben gemaakt. Door de leukemie heb ik meer dan een jaar in isolatie geleefd.

Rover Elias op de muur van de Universiteit van Leuven

ROVER ELIAS

Ik ben de zoon van mediafiguur Pedro Elias en kreeg de diagnose leukemie. Het startschot voor 8 maanden van quarantaine voor mijn hele gezin omdat ze mij niet wouden besmetten. De huidige quarantaine voelt anders en minder eenzaam aan voor ons, omdat de rest van de wereld zich nu in hetzelfde schuitje bevindt.

STAN SLEECKX

Ik heb een aandoening die mijn immuunsysteem volledig aantast, waardoor ik de ene dag wel de deur uit kan, maar de daaropvolgende dagen en soms weken dan weer helemaal niet. Ik deed vroeger wel vaker modellenwerk, maar sinds ik een neusmaagsonde heb, waarbij een klein buisje uit mijn neus komt, haken alle opdrachtgevers meteen af. Kinderen met kanker, een beperking of een aandoening krijgen vaak geen eerlijk beeld in media en marketing.

REMON THOOFT

Ik was 9 jaar toen ik getroffen werd door een zeer kwaadaardige hersentumor. Al die tijd mocht ik niet naar school, moest ik een kiemvrij dieet volgen en was ik verplicht om zo weinig mogelijk contact te hebben met andere mensen. Als er dan toch bezoek kwam, wasten zij hun handen, droegen ze propere kleren en deden ze hun schoenen uit. De dag nadat de Quarantaine Kids-shoot in de krant stond, kregen we het bericht dat er een nieuwe tumor op een andere plaats was gevonden. Ik krijg nu een constante lage dosis aan chemotherapie, gevolgd door intraventriculaire insputingen rechtstreeks in de hersenen. Dit zou me een hogere levenskwaliteit geven.

Clifford Thomas op de muur van de Universiteit van Leuven

CLIFFORD THOMAS

Ik ben geboren met spina bifida, een aangeboren afwijking die het gevolg is van een ontwikkelingsstoornis in het ruggenmerg en de wervelkolom. Het is een soort neuraalbuisdefect. Mijn rug was niet goed gesloten, wat blijvend letsel veroorzaakte in de zenuwen en het spierweefsel. Een van de gevolgen hiervan was dat ik niet zelfstandig kon lopen. Desondanks ben ik op precies dezelfde manier opgevoed als mijn zus. Daar ben ik mijn familie zeer dankbaar voor. Ik ging naar een speciale school voor kinderen met verschillende beperkingen. Een docent waarschuwde me dat wanneer ik mijn studies aan de universiteit zou aanvatten, ik er niet de juiste benodigde hulp zou krijgen. Hij had gelijk. Daarnaast begonnen meisjes me anders aan te kijken en vertelden ze me dat ze niet wisten wat ze met me moesten doen omdat ik in een rolstoel zat. In clubs werd ik soms niet toegelaten omdat het te ‘moeilijk’ zou zijn. Uiteindelijk vond ik iemand die van me hield zoals ik was, maar die relatie eindigde na vijf jaar. Daarna belandde ik in een dal. Ik was verdwaald. Al mijn eigenwaarde was verdwenen. In die periode feestte ik veel, soms van donderdag tot zondag. Ik kan onderhand zeggen dat ik verslaafd was aan uitgaan en drinken, omdat het invulling gaf aan een bepaalde leegte. Na vijf jaar realiseerde ik me dat uitgaan niet de manier was om zelfacceptatie te bereiken. Dit alles heeft me echter wel gevormd tot de man die ik nu ben. Ik leer en groei nog elke dag. Jezelf kennen is het beste dat er is!

FAREDA JOHNSON

Ik ben geboren met albinisme, een erfelijke aandoening waardoor er niet genoeg van de kleurstof melanine wordt aangemaakt.

Albino’s hebben hierdoor een gedeeltelijk of geheel witte huid, die bovendien heel zongevoelig is. Mensen met albinisme krijgen vaak te maken met discriminatie. De term ‘albino’ wordt vaak op een denigrerende manier gebruikt. Bovendien worden personages met albinisme in films bijvoorbeeld bijna uitsluitend afgeschilderd als afwijkend, bovennatuurlijk of slecht. Door een dialoog te creëren en het bewustzijn over albinisme te vergroten, kunnen we vermijden dat mensen met deze aandoening otmenselijkt worden. Mensen met albinisme verdienen het om niet alleen opgemerkt, maar ook om gezien en gerespecteerd te worden. Ze verdienen waardigheid. Via modellenwerk wil ik een rolmodel zijn voor anderen met albinisme, iets wat ik zelf nooit heb gehad. Door openlijk te vertellen over mijn aandoening, hoop ik dat mensen dit beter gaan begrijpen en dat we hier open over in dialoog kunnen gaan.

Mathieu Dams op de muur van de Universiteit van Leuven

MATHIEU DAMS

Ik weet zeker dat ze bestaan, maar ik heb nog nooit een gezonde man ontmoet die magerder is dan ik. Ik weeg 60 kg en meet 1,90 m. Ik heb geen medische of psychologische aandoening. Ik ben gewoon mager, ook al beweren online BMI-tests dat ik ‘gevaarlijk ondervoed’ ben. Net als zoveel anderen begon ik me slecht te voelen over mijn lichaam toen ik de puberteit bereikte. Natuurlijk werd ik af en toe gepest en kreeg ik dagelijkse hatelijke opmerkingen over Auschwitz of anorexia. Dat verbeterde mettertijd, maar mijn mager lichaam gaf me lang het gevoel dat ik minder mannelijk was. Ik heb jarenlang geprobeerd om bij te komen, op de meest ongezonde manieren die je je kunt voorstellen. Liters en liters Guinness, McDonald’s-ontbijten, nachtelijke kebabs en pizza’s. Het deed niets. Ten slotte gaf ik de hoop op om ooit een ‘normale’ BMI te bekomen. Dit was mijn manier om mijn uiterlijk te aanvaarden. En hoewel de eerste momenten op het strand of rond het zwembad altijd ontmoedigend zullen zijn, *fuck it*. Het is wat het is, en ik voel me comfortabel met mijn eigen mannelijkheid. Nog een ding. Aan mijn lieve familieleden die geschokt blijven zeggen dat ik te mager ben en meer zou moeten eten: stel je voor dat ik te zwaar was. Zou je dan zeggen: *‘Holy shit fatass, stop met zoveel te eten?’* Ik denk het niet.

MUSIA MWANKUMI

Elke witte persoon in België wordt opgevoed met een vleugje giftig koloniaal denken. Ook ik, door ‘blank’ opgevoed te

worden, want mijn moeder is blank en mijn vader is zwart. Omdat ik in dit blanke land als niet-blank wordt gezien en mijn uiterlijk vreemd is, ervaar ik het resultaat van dit overgeërfd koloniale denken uit de eerste hand. Ik ben me ervan bewust dat ik het voorrecht heb om lichter van huidskleur te zijn dan sommige van mijn zwarte zussen. Witte mensen behandelen mij beter dan mensen die donkerder zijn of een andere opvoeding hebben gehad. En nog steeds in mijn job als actrice kiezen (acterende) blanke mensen me om een zwarte vrouw te spelen. Ik heb niet het recht om namens hen te spreken, omdat ik niet zoveel racisme ervaar als zij, omdat ik er meer eurocentrisch uitzie en blanke mensen dat liever hebben. Ik heb niet het recht om zwarte vrouwenstemmen te stellen, die al zo vaak worden genegeerd. Ik zou voor mezelf moeten spreken, voor gemengde mensen, voor mensen ‘ertussenin’, voor degenen die worden onderdrukt en tegelijk de onderdrukker zijn. Ik ervaar nog steeds racisme: micro-agressies en kleine opmerkingen die veel pijn doen. Ik neem het de mensen die zulke opmerkingen maken niet kwalijk wanneer dat gebeurt uit onwetendheid. Wel wanneer zij het mij kwalijk nemen dat ik ze wijs op het feit dat ze iets racistisch hebben gezegd. Iedereen is racistisch, zelfs ik. Het is niet mogelijk om niet-racistisch te zijn, omdat we in een systeem leven dat fundamenteel racistisch is. Een systeem dat profiteert van de niet-blanken en zich toch voedt met de koloniale rijkdommen. Niemand heeft het recht om te zeggen dat hij niet-racistisch is. Zeg gewoon dat je er alles aan doet om antiracistisch te zijn.

LIEN DE REN

Jaar in, jaar uit. Ik bouw een muur om me heen, elke dag hoger. Niemand kan mijn wereld betreden. Ik wil dit niet. Ik doe mensen pijn, ik doe mezelf pijn. Mijn gedachten staan nooit stil, ze razen 24 uur per dag door. Ik wil dat dit stopt. Maar hoe? Pijn moet ik voelen, het mes is mijn penseel en mijn lichaam is het canvas. Ik maak kunst op mijn lichaam. Nooit meer uitwisbaar en altijd aanwezig. Het reliëf op mijn huid, ik zie het en voel het. Het is van mij. Ik haat het. Mijn gedachten nemen nog steeds de overhand. Ik denk altijd: wat doe ik hier nog steeds...

CHARLOTTE DE WEERDT

Zolang als ik me kan herinneren, heb ik geworsteld met gewichtsproblemen en eetstoornissen. Het begon toen ik negen was, tijdens de scheiding van mijn ouders. Ik leerde mezelf het copingmechanisme

aan waarbij ik mijn gevoelens volledig wegat. Pas als jonge twintiger ontdekte ik dat ik hierdoor een eetstoornis had ontwikkeld, met de naam *binge eating disorder* of eetbuistoornis. Ik had geen flauw idee van het bestaan ervan. Ik worstelde hiermee tot ik 24 jaar was en besloot toen om er komaf mee te maken. Mijn lichaam kreunde namelijk onder het extra gewicht dat het elke dag moest dragen en ik voelde me absoluut rot. Na tig mislukte diëten, van Weight Watchers tot mezelf absoluut uithongeren, nam ik de enorme beslissing om over te gaan tot een maagbypass. Na deze operatie werd mijn maag zo klein als een ei. Toen de kilo’s eraf begonnen te vliegen, voelde ik dat ik uit mijn schulp begon te komen. Maar dan volgde de onzekerheid weer, deze keer over mijn losse huid. Dit was het gevolg van een te snel gewichtsverlies. Ook al onderging mijn lichaam een positieve verandering, werd het gezonder en deed het minder pijn... mijn geest kon helaas niet even snel mee. Ik houd enorm van eten, maar tezelfdertijd kamp ik met zoveel angst om ooit nog terug te belanden bij mijn oude zelf. Dat weiger ik te laten gebeuren. Hierdoor worstel ik met eten en eet ik nooit meer dan duizend calorieën per dag. Het ironische aan mijn verhaal is dat ik eigenlijk heel body positive ben ingesteld. Ik ben een illustrator die het menselijk lichaam in al zijn glorie tekent, mager of dik. Elk lichaam is geweldig en we zouden ons nooit moeten schamen om onszelf te zijn. Ik voel me dan ook een hypocriet dat ik zo body positive ingesteld ben, maar tegelijk ook zo streng kan zijn voor mezelf. Het positieve is dat ik me hier wel bewust van ben en aan mezelf werk met de hulp van een geweldige therapeut. Hulp krijgen is buitengewoon fantastisch en je kan er zoveel kracht uit putten wanneer je zo in strijd ligt met jezelf.

KWINTEN HUBLAU

Psoriasis is een genetisch bepaalde auto-immuunziekte waarbij je lichaam als een bedreiging wordt gezien. Vaak worden uitbraken van deze ziekte veroorzaakt door periodes van ernstige stress. Het manifesteert zich bijvoorbeeld in gewrichts- en spierpijn, en wordt vaak in verband gebracht met een keelontsteking. De meest uitwendige symptomen zijn echter de rode vlekken die verschijnen wanneer het immuunsysteem de onderhuidse bloedvaten als een ontsteking behandelt. Ik kreeg voor het eerst last van psoriasis toen ik 24 jaar was. Ik kwam binnen na een zonnige lentedag, met twee brandende onderarmen en jeuk alsof ik de ergste zonnebrand in mijn leven had. Dit verspreidde zich de

VI

VII

VERHALEN

Ik wilde leven. Later in mijn leven was ik constant bang. Angst voor de gevolgen van de ziekte. Angst om te weinig suiker te krijgen. Angst om afhankelijk te zijn van anderen. Ik werd wat ik altijd vreesde, ik werd een ‘ziek persoon’. Pas toen ik modeontwerp ontdekte, kon ik de realiteit accepteren. Het vinden van mezelf in mijn grootste passie, is wat me heeft gered en me echt op een punt van acceptatie heeft gebracht. Door mezelf meer te zien dan alleen een zieke, veranderde ik. Keer op keer kreeg ik te horen dat het voor iemand met diabetes mischien moeilijk zou zijn om zo’n studie te beginnen, of dat dit niet goed zou zijn voor mijn gezondheid. Keer op keer bewees ik dat ze ongelijk hadden — ik ging verder. Vanaf het moment dat je jezelf accepteert en elke zwakte omarmt, pas dan kan je echt beginnen leven. Ik ga nooit ontkennen dat het moeilijk is, maar fuck, het is het waard.

ROMAH VAN VAERENBERGH

p. 140

Ik was 15 jaar toen ik mijn eerste piercings liet zetten in mijn gezicht en ik verfde toen al mijn haar in de gekste kleuren. Anno 2008 was dit allemaal nog taboe. Mensen begonnen me hierna ineens anders te behandelen. Zelfs enkele familieleden begonnen me met minder respect te behandelen en dat was op school hetzelfde liedje. ‘Er moet iets mis zijn met jou als je er zo wilt uitzien.’ In het begin van het schooljaar hadden de leraren me niet anders behandeld dan de rest van mijn klas. Wanneer ik echter mijn uiterlijk begon te veranderen, merkte ik dat ik hun aanzien verloor. Er werd minder naar me geluisterd en ik werd zo hard gepest dat men mij aanraadde om thuis te blijven. Het escaleerde zelfs zodanig dat ze me uiteindelijk van school stuurden, alleen omdat ik niet toestond dat ze me als een stuk vuilnis behandelden. Gewoon rondlopen in de straten van Leuven was genoeg voor sommigen om mij willekeurig aan te vallen, puur vanwege mijn uiterlijk. Ik moest letterlijk vechten om gekleurd haar en piercings te hebben. Ik ben blij dat ik uiteindelijk een kunstschool heb gevonden die me aanvaardde zoals ik ben. Vandaag is het nog steeds geen pretje, maar door de jaren heen heb ik mezelf geleerd om het me niet te laten raken. Waarom zou ik erbij willen horen en mezelf veranderen in iets dat ik niet ben? Waarom zou ik geen mandala op mijn voorhoofd tatoeëren, alleen uit angst voor wat andere mensen zouden zeggen? Ik zal me niet inhouden mezelf te zijn. Ik heb het niet gedaan in 2008 en zal dat nu zeker ook niet doen.

XVI

SHARON GROBBEN

p. 142

Toen ik 14 jaar was, werd autisme bij me vastgesteld. Op het spectrum zitten heeft me in veel situaties parten gespeeld, omdat mijn lichaam en geest nu eenmaal niet op dezelfde manier functioneren zoals bij de meeste andere mensen. Met gespecialiseerde hulp leerde ik hier wel mee omgaan en sindsdien ben ik er sterk op vooruitgegaan. Via mijn ervaring als model leerde ik mezelf tot uiting te brengen en werd ik vlotter in mijn omgang met anderen. Ik zette een initiatief op touw met de naam The Diversity Project om te laten zien dat we als persoon veel meer zijn dan de hokjes waar de maatschappij ons in propt. Ik wil de samenleving tonen dat we perfect zijn, gewoon zoals we zijn. Dat mensen elkaar kunnen versterken. Respecteer iedereen en elk lichaam. Het begint allemaal met jezelf lief te hebben en jezelf te accepteren. Hoe meer mensen ik kan bereiken met mijn boodschap, hoe meer we langzaamaan de visie van de samenleving kunnen veranderen.

SHANA LOMBAERTS

p. 146

Ik ben 26 jaar oud en nog steeds maagd... En nee, ik ben geen non die naar het klooster moet. Alsof iedereen seks moet hebben vóór een bepaalde leeftijd. De opportuniteit deed zich gewoon nooit voor. Op de middelbare school heb ik weinig interesse getoond in jongens. En de jongens die ik leuk vond, mochten me niet en andersom. Misschien was ik naar hun mening niet het mooiste meisje, wat me erg onzeker maakte. Ik ervaarde veel afwijzing en werd een tijdje gepest, waardoor ik een muur om me heen gebouwd heb om mezelf te beschermen. Daarnaast was het ook moeilijk om me open te stellen voor anderen. Er is ook een zekere angst. Een angst voor afwijzing, en om gekwetst, voorgelogen of bedrogen te worden. Tegen de tijd dat ik 18 werd, schaamde ik me voor mijn maagdelijkheid. 18 jaar zijn en nog steeds maagd, is een no-go in deze samenleving. De maatschappelijke druk is hoog. Maar op een gegeven moment liet het me koud. Vorig jaar heb ik eindelijk iemand ontmoet. Iemand met wie ik mezelf zou kunnen zijn, maar ik was nog niet helemaal klaar voor de volgende stap. Helaas eindigde mijn relatie vanwege een depressie. Kon ik de tijd maar terugdraaien... Vanwege mijn timide en gesloten persoonlijkheid ben ik nu 26 en nog steeds maagd. Maar ik schaam me niet meer, ik ben niet bang. Ik ga me niet verstoppen en zal er zeker niet over liegen. Ik ben een maagd, so what! Op een dag zal ik degene ontmoeten met wie ik dat magisch moment zal delen.

TATJANA DE NEVE

p. 147, 148

Ik heb gekozen voor een borstvergroting omdat mijn borstkas zo goed als helemaal effen was. Geen enkele beha of bikini paste, wat vaak leidde tot teleurgesteld en in tranen de winkel uitstormen. Mijn zelfvertrouwen was gekelderd, tot ik ervoor koos om een operatie te doen. Ik kan nu tenminste zonder me te schamen of slecht te voelen een kleedje of topje aantrekken. Het heeft mijn leven zo positief beïnvloed.

OLIVIER DE VUYST

p. 147, 148

Aangezien de fontein van de eeuwige jeugd nog niet bestaat, zorg ik er zelf wel voor dat ik mijn eigen jeugdigheid kan behouden. Ik begon op mijn 17e met botox en ben sindsdien niet meer gestopt. Als kind hoorde ik vaak dat ik ‘een knap ventje’ was en dat ik ‘zo model kon worden met dat gezicht’. Maar toen ik me aanmelde bij modellenbureaus, weigerden ze mij zonder enige reden. Dat deed pijn en maakte mij onzeker. Ik wil jong en knap blijven, de ‘Prince Charming’ van mijn eigen sprookje. Ik liet mijn neus ombouwen, en begon ook met het inspuiten van botox onder de oksels. Deze ingrepen geven mij meer zelfvertrouwen en zorgen er hopelijk voor dat ik er zo lang mogelijk fris en jong uitzie.

ANNELIES, JACQUELINE BUS EN DIMITRI VAN ES

p. 154

Het mocht dan wel een raar en moeilijk jaar geweest zijn voor velen, het feit dat wij drieën elkaar hebben ontmoet maakt dan toch een hoop goed. Tussen de lockdowns en onze chaotische levens door, wisten we elkaar toch te vinden en werden we zelfs ontzettend verliefd op elkaar. Dimi en Jacq zaten al een tijdje in een open relatie, maar toen Dimi Annelies ontmoette, werden ze direct verliefd. Nadat Annelies en Jacq elkaar ook ontmoet hadden, wisten we dat we hier iets speciaals hadden. De man van Annelies maakt niet direct onderdeel uit van deze relatie, maar hij staat er ook achter en helpt op zijn eigen manier onze relaties en vriendschap te ontwikkelen. Een open relatie was voor Annelies en haar man niet direct vanzelfsprekend. Het idee om meerdere relaties aan te gaan, vergde hem tijd om te wennen. Door de onzekerheden die erbij komen kijken, maar ook omdat we altijd geleerd hebben dat een relatie enkel werkt met twee. Er wordt ons geleerd dat relaties

met meerdere personen resulteert in jaloezie. Of dat partners vergeten worden. Maar wat blijkt? Niets is minder waar! Polyamorïe heeft onze relaties alleen maar sterker gemaakt. De man van Annelies ziet dat er zoveel meer is nu, en hoe de onderlinge relaties elkaar verrijken. Of hij zelf ook op zoek wil naar iemand, dat weet hij nog niet, maar het feit dat we liefde kunnen delen met de mensen die ons dierbaar zijn, is een ware verrijking. En uiteindelijk is dat waar polyamorïe om draait.

KIRSTEN DEKIMPE

p. 155

Zes jaar geleden ben ik begonnen met dierenrechtenactivisme. Ik heb altijd een speciale band met dieren gehad, omdat ik het gevoel had dat ze me begrepen zoals geen mens dat kon. De eerste keer dat ik in aanraking kwam met activisme, was ik 22 jaar oud. Het was in een dierenasiel voor honden en katten. De dingen die daar gebeurden waren zo verschrikkelijk. Samen met een vriend besloten we om alles op camera vast te leggen als bewijs. Dat was het moment dat ik me realiseerde dat er zoveel onrecht ten opzichte van dieren geschiedde, gewoonweg omdat ze niet voor zichzelf kunnen opkomen. Ik voelde zoveel woede en frustratie en besloot me in het meer ‘extreme’ activisme te storten. In 2017 had ik van een andere dierenactivist gezien dat hij in Japan was voor de dolfijnenslachting in de baai van Taji. Mijn impulsieve kant en mijn woede over het onrecht besloten om een vliegticket naar Japan te boeken om de dolfijnen te helpen. Ik dacht helemaal niet aan de gevolgen, want de dieren waren voor mij de eerste prioriteit. Ik wist niet dat de gevolgen zo extreem zouden zijn. We zaten een maand in de gevangenis. Het was erg moeilijk en beangstigend om in Japan een gevangenisstraf te ervaren. Het was een maand in afzondering zonder iemand te zien met wie ik kon praten. Er zat iemand naast mijn isolatiecel, maar ik kon haar niet zien. Ze maakte veel lawaai en huilde de hele tijd. Ze spraken ook geen Engels, alleen Japans. Ik moest douchen met andere mensen, wat erg moeilijk voor me was omdat ik een laag zelfbeeld heb. Ik was naakt en zo bang. De avonden en nachten waren dan ook verschrikkelijk en ik voelde me constant angstig. Het was donker en eenzaam en mijn gedachten namen mijn hele mentale bewustzijn over. Er was geen bed, dus we moesten op de grond slapen met alleen een deken en een kussen. Elke ochtend maakten ze ons om 7 uur wakker. Voordat ik naar de gevangenis ging, nam ik antidepressiva. Toen ik in de gevangenis zat, kon ik mijn medicatie niet nemen, wat erg gevaarlijk was. Ik probeerde het

uit te leggen, maar ze luisterden niet en namen me niet serieus. Ik heb veel geleerd over hoe oneerlijk deze samenleving is, maar het zal me nooit stoppen om voor dierenrechten te vechten!

LEEN DUINSLAEGER

p. 158

Ik was 12 jaar jong toen het gebeurde. Ik lag in mijn eigen bed, met mijn favoriete pyjama aan. Die nacht werd ik aangevalen door iemand die ik vertrouwde. Ik verstijfde, ik was bang. Ik bleef jarenlang stil, totdat ik zestien werd. Ik begon te praten over wat er was gebeurd en zocht hulp. Ik was beschaamd en geshockeerd tegelijkertijd, want overal waar ik kwam, zeiden mensen dat ik er waarschijnlijk zelf om gevraagd had en dat het mij daarom overkomen was. Plots zag iedereen mij als slachtoffer en ik wist meteen dat ik geen slachtoffer wilde worden. Ik wilde dit overmeesteren, het een plek geven, sterker worden en leven. Het kostte me meer dan 15 jaar vooraleer ik me weer comfortabel genoeg voelde om me vrouwelijk te kleden. Ik begon Braziliaanse jiu-jitsu te beoefenen om me veiliger te voelen als vrouw en om mezelf te kunnen verdedigen. Momenteel ben ik een zelfverzekerde vrouw die van sport houdt, van het leven geniet en weet wat ze wil.

XVII

VERHALEN

VOORWOORD

Ik ben aan No Babes begonnen met een klein hartje. Overladen door twijfels of ik niet te jong was om nu al een boek uit te brengen. In de ban van mijn eigen faalangst en perfectionisme. Ik probeer deze gedachten nog dagelijks opzij te zetten door terug te denken aan alle redenen waarom ik in eerste instantie met No Babes ben gestart. Het doorbreken van bestaande taboes en schoonheidsidealen, waar ik zelf zo onzeker door ben geworden. Het counteren van de media, die ons enkel ‘het perfecte plaatje’ tonen waardoor zoveel mensen denken niet goed genoeg te zijn. Mensen kennis te laten maken met nieuwe dingen, want vaak hebben ze angsten voor het ‘onbekende’. Het willen verbinden met mensen op een eerlijke, kwetsbare en rauwe manier in een digitaal tijdperk.

Het gaat er niet om of ik nu al dan niet de beste fotografe ben. Het gaat erom dat mijn boodschap de juiste mensen bereikt. Want zelfs al zou maar een handjevol mensen wat hebben aan mijn project, dan is het nog steeds helemaal de moeite waard om te starten. Het gaat erom dat ik alle mensen die ik tegenkom een platform geef, eentje dat ze nooit gehad hebben. Het doel is om mensen in dialoog te brengen en vooroordelen achterwege te laten. Want iedereen heeft een verhaal.

Ik hoop dat je in dit boek ontdekt hoe krachtig het kan zijn om je eigen kwetsbaarheid te tonen en hoe je, door authentiek te zijn, je doelen kan bereiken. Je verhaal delen kan een verschil betekenen voor iemand anders en een impact nalaten.

Opgepast: de inhoud van dit boek kan voor sommigen als schokkend ervaren worden. De verhalen en beelden behandelen immers soms zeer zware thema's.

Morgane Gielen

EDITORIALS

MISS CURVY BELGIUM

Locatie: Missy Sippy Gent
Modellen: Romy Schlimbach, Myrthe Bombeke, Alix Spooren, Caro Gulix, Josephine Van Heule
MUA: Peggy Timmermans
Fashion stylists/designers: Eva Eyskens & Nanook Cools
Creative director: Jessica Vereecken

Schoonheidswedstrijden zijn een belangrijk onderdeel geworden van de maatschappij in de 21e eeuw. Veel vrouwen, ook kleine kinderen, lopen over de catwalk verkleed in luxe kleding en make-up, met de enige bedoeling om de aandacht van de juryleden te trekken. Velen beweren dat schoonheidswedstrijden onschuldig zijn en deelnemers een boost van zelfvertrouwen geven. De trieste realiteit van schoonheidswedstrijden geeft echter de boodschap dat vrouwen, of zelfs zeer jonge meisjes, gewaardeerd moeten worden voor hun uiterlijk. Dit zorgt voor onrealistische schoonheidsnormen. Ook vandaag in België, zijn er enkel schoonheidswedstrijden voor vrouwen die passen binnen het ‘schoonheidsideaal’. Aan de ene kant is er de ‘babe cultuur’ die hardnekkig gecultiveerd wordt. Aan de andere kant is er de ‘heroïn chic’: magere modellen als Kate Moss, die gezien worden als de ‘trendsetters’. Dat beeld blijft tot de dag van vandaag de catwalk, film- en reclamewereld domineren, desondanks we al serieuze stappen hebben gezet richting een meer inclusieve en diverse samenleving. Ook al beseffen we tegenwoordig steeds vaker dat de strakke bikinilijven en ellenlange modellenbenen verre van de onverbloemde werkelijkheid zijn, toch blijkt loslaten van het ideaal niet simpel. Het grootste probleem lijkt in onze drang naar perfectie te liggen en het opkijken naar de gefotoshopte plaatjes die de media ons voorlegt. Jongeren spiegelen zich hieraan en kweken op die manier een onrealistisch beeld van wat ‘mooi’ is. Romy is plussize, dus ze heeft zelfs in 2021 geen enkele kans om mee te doen aan een wedstrijd zoals Miss België, omdat plus-size gewoonweg nog niet wordt mee opgenomen in wat gezien wordt als ‘normaal’.

Locatie: KennedyTTS
Modellen: Obaid Ahmadi, Rohit Roshan
MUA: Myrthe Bombeke, Niki Feusels
Fashion stylist/designer: Eva Eyskens
Creative Director: Jessica Vereecken

REFUGEEES

Vluchteling zijn, is een toestand. Het is geen keuze. Een vluchteling ontvlucht zijn eigen land, omdat zijn basisrechten geschonden worden en/of omdat hij risico loopt op vervolging. Hoewel de behoefte om de vluchtelingencrisis aan te pakken ongekend hoog is, geldt dat helaas ook voor het niveau van anti-vluchtelingen retoriek en desinformatie over vluchtelingen. Toch zijn het gewone mensen zoals jij en ik, die alles hebben verloren. Ze hebben hun hele leven achter zich gelaten, vaak met alleen de kleren op hun rug. Ze komen hier om opnieuw te beginnen. Ze willen ervoor zorgen dat hun kinderen naar school kunnen. Ze willen werken en ze willen bijdragen aan onze gemeenschap. Net als wij streven ze naar een waardig, vrij en veilig leven. Vluchtelingen en asielzoekers ontvluchten niet alleen situaties van raciale en etnische discriminatie en geweld, maar ze worden ook in toenemende mate geconfronteerd met soortgelijke vijandigheden in het land waar ze hun toevlucht zoeken. In het afgelopen decennium, sinds het einde van de Koude Oorlog, toen vluchtelingen hun strategische geopolitieke betekenis verloren, is er een wereldwijde trend van xenofobie en toenemende vijandigheid jegens vluchtelingen en asielzoekers. Deze trend is het meest opvallend in de westerse rijke, geïndustrialiseerde landen, waar het afgelopen decennium een restrictief beleid is gevoerd tegen asielzoekers, vluchtelingen en migranten. Maar zelfs anderszogenereuze gastlanden in de derde wereld, die vaak overbelast zijn met hun eigen sociale en economische problemen, zijn steeds minder geneigd om grote vluchtelingenpopulaties op te vangen.

PLASTIC FANTASTIC

Locatie: Light Falls Clinic Gent
Modellen: Sem Lannau, Tatjana De Neve, Dimitri Van Den Bussche, Olivier De Vuyst, Daniel Dimovski, Chris Cambré, Griet Vanhees
MUA: Ina Libbrecht, Louiza Vande Woestyne
Fashion stylist: Eva Eyskens
Fashion designers: Eva Eyskens & Marjolijn T’Seyen
Creative Director: Jessica Vereecken

Mensen zijn onlosmakelijk verbonden met hun imperfecties. Ontdoen we ons van die onvolkomenheden, dan lijkt het voor sommigen alsof we onze ware aard verstoppen en niet oprecht in het leven staan. Anderen laten slechts kleine aanpassingen doen om hun zelfvertrouwen op te krikken en het punt te bereiken dat ze zich goed in hun vel voelen. Maar wat als die imperfecties het mentale welzijn volledig overgenomen hebben? Wat als inspuitingen of operaties iemands leven ten goede volledig kunnen omgooien?

Locatie: Splendit BVBA
Modellen: Stella Melis, Mona De Grande, Rover Elias, Remon Thoof, Stan Sleecx
MUA: Ana Japson & Adriana de Chavagnac
Fashion stylists: Eva Eyskens & Floor Anne de With
Fashion Designers: Floor Anne de With, Kaat Vermang, Papillon blanc kids
Brillen: Optiek Van Overloop
Creative Director: Jessica Vereecken

QUARANTAINE KIDS

Quarantaine is iets wat wij nu wereldwijd doorstaan, door de uitbraak van het coronavirus. De isolatie woog bij velen door en leidde tot fysieke en mentale klachten. Stella, Rover, Stan, Remon en Mona kennen het leven in quarantaine echter door en door. Ruim voor de pandemie uitbrak, werden ze reeds getroffen door een levensbedreigende ziekte. Korte of lange hospitalisaties of afstand nemen van vrienden en familie om besmetting te voorkomen: ze kennen het allemaal. Langdurig ziek zijn is een ingrijpende levensgebeurtenis die heel wat stress veroorzaakt en aanpassingsvermogen vergt van zowel de patiënt als zijn omgeving. Het brengt heel wat gevoelens teweeg. Het is erg belangrijk te weten dat ieder verwerkingsproces anders is. De ene heeft de behoefte om door iedereen met rust gelaten te worden, de ander wil niets liever dan over zijn gevoelens praten. Ik ben ervan overtuigd dat de openheid rond langdurige ziekte in de media een positief effect heeft en mensen helpt om beter te begrijpen wat het is. Deze openheid spoort mensen aan om zelf sneller de juiste actie te ondernemen en bevordert de detectie van potentiële ziektes in hun omgeving. We moeten dit absoluut bespreekbaar houden. We mogen niet in de val trappen en denken dat het taboe al doorbroken is voor iedereen. Wanneer we denken dat langdurige ziekte volledig uit de taboesfeer is, vrees ik dat patiënten in wording, die het nog niet zelf beseffen, hun lichaam zullen blijven uitputten. Omdat zij denken dat die drempel en het taboe er wél nog is. Ze blijven wellicht hardnekkig de symptomen van hun lichaam negeren en gaan te ver, zodat een megacrash onvermijdelijk is en ze effectief in langdurig ziekteverlof terecht komen. Het is belangrijk om even stil te staan en te beseffen dat de druk van de maatschappij té hoog is. Leren luisteren naar ons lichaam, is in mijn ogen stap twee. Je lichaam communiceert constant, maar er wordt ons niet geleerd om ernaar te luisteren.

TYPES OF LOVE

Locatie: Menin51

Modellen: Ellen Declerq, Talinka Corten, Suzy Malaczynska, Indy Turpijn

MUA: Tine Josephy

Hairstyling: Stéphanie Morcel

Creative Director: Jessica Vereecken

Fashion stylists: Eva Eyskens & Glenn Pincket

Fashion designers: Fran Tavernier, Queen Lord Jord

Maskers: Animus Supercreatives

Er zijn verschillende vormen van liefde. Zelfliefde, waarbij je jezelf naar waarde weet te schatten. Of polyamorie, waarbij je liefde te geef hebt voor meerdere personen. ‘Ik ben polyamoreus’ is een manier om te zeggen dat je openstaat voor meer dan één intieme band tegelijkertijd, op een ethische manier en met toestemming van alle betrokken personen. Iemand die polyamoreus is, kan zich met andere woorden intiem verbonden voelen met meerdere partners. Die intimiteit kan romantisch, seksueel, of beide zijn. De meest voorkomende misvatting over polyamorie is dat het slechts een excuus is om vreemd te gaan. Polyamorie gaat grotendeels over eerlijkheid en instemming. Het gaat over de acceptatie van meerdere partners zonder jaloezie die de kop opsteekt. Het leert je omgaan met jaloerse gevoelens op een manier die een goede basis van een relatie niet in de weg staat. Het gaat erom dat je je grenzen niet beperkt en een punt van begrip creëert tussen jezelf en je partner. Polyamorie is niet geschikt voor iedereen, en dat is prima. *Live, and let live*. Een ander *type of love* is zelfliefde. Vaak willen we momenten van pure vreugde delen met onze omgeving. Maar soms weet je dat die vrolijkheid afgekeurd zal worden. We zeggen allemaal tegen onszelf en tegen elkaar: ‘Je moet je goed voelen over wie je bent!’ Maar zodra je zegt: ‘Ik word een buitengewone, internationaal bekende fotograaf waar mensen dol op zijn’, kijken anderen naar jou en vervolgens naar elkaar met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Oh, iemand is vol van zichzelf’, zeggen ze met een glimlach. Ik denk dat er iets vreselijk mis is met deze sociale dynamiek. We worden verondersteld magnifiek te zijn en ons te voelen, niet vervuld van excuses en verlegenheid wanneer we per ongeluk zelfliefde, genialiteit en/of volledige en onvoorwaardelijke zelfacceptatie uitstralen. Het is belangrijk om te weten dat eigenliefde en narcisme twee heel verschillende dingen zijn die verward kunnen worden met elkaar. Zelfliefde gaat in wezen over het nemen van verantwoordelijkheid voor je mentale, fysieke en spirituele welzijn. Degenen die zelfliefde beoefenen, hebben een goed gevoel van eigenwaarde, omdat ze hun prestaties op een realistische manier kunnen waarderen, terwijl ze ook zwakke punten of verbetermogelijkheden herkennen.

DANKWOORD

Er zijn veel mensen die ik wil bedanken, niet alleen iedereen die een rechtstreekse bijdrage aan dit boek heeft geleverd, maar ook wie onrechtstreeks, achter de schermen, de nodige ondersteuning gaf.

Sem en Eline, om jullie expertise met mij te delen, zodat we van de expositie iets magisch hebben kunnen maken.

Jean Jacques Collective, om mee te helpen met het designen en realiseren van de expositie.

Tseu Ying, om de honderden teksten van het fotoboek te verbeteren.

Alle modellen die ik heb mogen fotograferen. Zijzelf bestempelden het als iets therapeutisch, maar dat was het voor mij ook. Door te zien hoe krachtig zij zijn in hun kwetsbaarheid en openheid, ben ik ook dichter naar een punt van zelfacceptatie gekomen.

Alle teamleden die het onderste uit de kan hebben gehaald om samen een krachtige boodschap te visualiseren.

Mijn partner, dichte familie en vrienden die mij hebben gesteund vanaf de zijlijn en altijd in mijn visie hebben geloofd.

Canon, om mij te ondersteunen als jonge fotograaf. Ik heb met heel veel plezier gebruik gemaakt van de Canon 5D Mark IV en mijn favoriete lenzen 50mm en 24-70mm om de shoots voor dit boek te realiseren. De foto's zijn geprint op de Canon imagePROGRAF PRO-1000.

Alles Kan en Stad Gent, om mij het financiële steuntje in de rug te geven om mijn droom achterna te jagen.

Broei, om de waterhal ter beschikking te stellen om mijn foto's tentoon te stellen.

RainPharma, in het bijzonder oprichter Dominique Bastin, voor het aanmoedigen van mijn passie en creativiteit en om te geloven in mijn project. Samen streven we naar een holistische wereld waarin iedereen van zijn lichaam houdt, net zoals het is.

**MORGANE
GIELEN**

**NO
BABES**

Fotografie: Morgane Gielen
Uitgever: Brunhilde Borms
Coördinatie: Joni Verhulst
Redactie: Ella Brocq
Tekstcorrectie: Tseu Ying Tang, Michaël De Wilde
Concept en grafisch ontwerp: Luc Derycke,
Viktor Van den Braembussche; Studio Luc Derycke

Gedrukt in Europa
Eerste druk maart 2021

Gent, België
info@borgerhoff-lamberigts.be
www.borgerhoff-lamberigts.be

ISBN 9789463932806
NUR 450
D2021/11.089/44

© Fotografie: Morgane Gielen
© 2021, Borgerhoff & Lamberigts nv voor deze editie

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

